

Monique Proulx

La capătul nopții

Fiecare zi e un miracol

Fiecare zi e un miracol: să ai apă caldă la discreție, să nu te doară nimic. Să poți aprinde lumina chiar și noaptea. Să poți mânca atunci când ți-e foame. Un pat suficient de mare încât să te poți întinde cât ești de lung.

Trebuie doar să nu te obișnuiești prea mult cu binele, ca să nu devii vulnerabil.

Vă scriu, ghemuit pe jos, lângă patul suficient de mare, cu mâinile și caietul puse în fața mea ca niște corpuri străine. E și o masă acolo, așteptându-mă să mănânc, care mi-ar primi, îmi imaginez, mâzgăliturile fără să cârtească, dar eu nu vreau să scriu pe ea, nu încă. Cei care scriu așezați la o masă au o anumită prestanță dată de faptul de a ști cu certitudine că scriu de adevăratelea, vreau să zic că mi se par afundați în niște povești sigure ca niște stânci, în timp ce eu nu mă pot povesti decât pe mine. Trebuie să învăț totul. Cum să țin creionul ca să îl simt mai prietenos cu degetele. Ce cuvinte, mai ales ce cuvinte să aleg. Și cum să transform micile întâmplări ale vieții mele în ample scenarii demne de voi.

Așadar, în timpurile acelea ale începutului vieții mele adevărate, cămăruța ce mi-a fost atribuită de către Sister Virginie în Casă era pe cât de generoasă, pe atât de mică. Picioarele îmi depășeau marginea saltelei, ajungând până pe coridor, încât, dis-de-dimineată, oricine trecea pe acolo, și acestea erau mai ales îngrijitoarele, căpătase obiceiul glumeț de a mă saluta ciupindu-mă de degetele de la picioare. Gestul se voia amabil și așa și era într-o anumită măsură, dar pe de altă parte nu. Nu părăsisem cortul înghețat al lui Charlie Putulik ca să ajung să îmi gâdile cineva

degetele de la picioare – nici chiar niște mâini prietenoase pe un coridor bine încălzit. Omul e atât de rău construit, încât, odată ieșit din neagra mizerie, nu se mai mulțumește cu terciul care îi umple stomacul, ci vrea să guste și din *filet mignon*. Așa încât am ajuns repede să îmi doresc o cameră închisă, de dimensiuni respectabile, cu un pat de calitate, și am reușit să le am datorită celui de-al doilea loc de muncă.

Știu că am fost ales pentru acest al doilea serviciu grație picioarelor mele tinere. De mai multe ori pe zi, de la angajare, trebuie să încălec pe bicicletă și să străbat orașul, cu coșul plin de mâncăruri pe care le duc unor clienți ce locuiesc pe străzi în pantă. Prima încercare: nimeni nu își dă seama cât de mult seamănă acest oraș cu un munte. A doua încercare, cea decisivă: pe acest munte, coexistă fără să se încurce unele pe altele opt sute de nume diferite de străzi, scrise în cuvinte necunoscute. Șefele acestei afaceri, care sunt niște femei foarte drăguțe, chiar dacă exigente, despre care o să vă vorbesc imediat, s-au prins repede că nu știu să citească în limba lor, dar pentru că țineau la tinerețea picioarelor mele, m-au echipat cu un aparat grozav, pe care de atunci îl numesc *Vocea lui Dumnezeu*, dar asta rămâne între noi. E ușor și puternic, se agață de curea, cunoaște personal toate străzile, și cel mai extraordinar lucru la el e blândețea vocii care mă îndrumă – *Ia-o la dreapta la stânga, o sută de metri, două sute de metri, trei kilometri, ai ajuns la destinație sau nu, ai greșit, reconfigurare traseu* dacă mi se întâmplă să mă rătăcesc, toate acestea fără nici cea mai mică urmă de condescendență.

Accept prietenia sub orice formă sub care mi se prezintă: câteodată, mașinăriile și animalele sunt mai bine înzestrate în această privință decât oamenii.

În ceea ce le privește pe Iolanda și pe Jasmine, sunt prea ocupate ca să-mi arate prietenie, e de la sine înțeles, având în vedere că îmi dau deja atât de mult de lucru. Dată fiind diferența de vârstă dintre ele, inițial am crezut că erau mamă și fiică, dar într-un final mi-am dat seama că nu. După câte înțeleg, sunt una drăguța alteia – *Draga mea, presară ceva mai mult chimen. Nu, dragă, trebuie mai mult cardamom* – dar cea mai în vârstă, Iolanda, vizibil Șefa supremă a afacerii, îi strecoară adesea celeilalte răutăți pe care le pot recunoaște după cum sună și mai ales după cum i se crispează fața drăguței celei tinere când le încasează. Trebuie spus că muncesc enorm, ceea ce le face praf orice urmă de bună dispoziție, de la șase dimineața și până la opt seara în fața cuptoarelor pregătind plăcinte, *tortillas*, mâncăruri gratinate, blaturi crocante, salate, torturi, deserturi la pahar și jeleurii; din care trei sferturi le livrez eu către două sau trei băcăni cu produse bio, iar apoi acestea le vând mai departe și ultimul sfert, către clienți rafinați

și evident cu bani, căci sunt feluri de mâncare foarte scumpe. Spun *foarte scumpe*, dar trebuie să vă mărturisesc că nu am nici cea mai mică experiență în acest domeniu al mâncării gata pregătite, mixate sau ca s-o spunem pe șleau predigerate care vă este teleportată direct în stomac. Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine e că aceste bucățele aromate, la treișcinci de dolari fiecare, nu sunt pentru mine, numai dacă nu aș fi de acord să-mi înghit din două îmbucături toți banii pe cele patru curse zilnice făcute în șaua bicicletei.

Și așa, pe bicicletă, luând-o pe o scurtătură poruncită de Vocea lui Dumnezeu, nu departe de punctul meu de plecare, dar pe o străduță atât de scurtă că nici măcar nu o remarcasem până atunci, mi-am găsit cuibul, pe care îl am încă și în ziua de azi.

Se întâmpla mult după zilele de iarnă, în acest anotimp al primelor frunze și al mugurilor de speranță. Erau copaci pe acest ciot de stradă, iar eu iubesc copacii chiar și înainte să își îmbrace veșmântul de vară, după cum iubesc tot ce iese din pământ și îi păstrează mirosul. Spațiul DE ÎNCHIRIAT se afla la nivelul solului dând direct spre un teren cu tufișuri, având deasupra două etaje de apartamente în cărămidă. Ceva între demisol și subsol, destul de mic încât să fie ieftin, cu luxul extraordinar al unei mari ferestre ce culisa spre teren și spre verdeța viitoare, nu contează de care.

Am semnat fără să stau pe gânduri.